Перо сови мені на стіл упало,
І стрепенулось дико і зухвало,
І прошептало виклично: "Лови!
Бери й пиши — пиши пером сови!"

Я — жайвір по натурі. Не для мене
Перо совине, хитромудро вчене.
Ще цілий вік писать мені готове
Перо ясне, ранкове, жайворове.

Перо орла мені кинджалом впало,
Так стрепенулось синьо — чорно стало,
Так сила в ньому клекотала зла:
"Бери й пиши — шалій пером орла!"

Я — жайвір по натурі. Син калини.
Не втримаю в руці перо орлине,
Хоч так мені, буває, закортить
В орлині крила одягнути мить.

Аж тут перо упало солов'їне,
В нім — місяць в сонці,
все воно — промінне,
Всю душу воно вилюбить до дна —
Перо — екстаз, перо — самотина.

І здався я. Совине взяв. Орлине.
І жайворове взяв. І солов'їне.
І кожне з них вмочаю у Дніпро.
Яке ж це зараз у руці перо?

Чому ж тулю до серця всі ці пера?
Чому душа захлання, ненажера,
Хай в іншім — щедра,

тут же — хай напасть,
І жодне на виміну не віддасть?!

Чому їх сила завжди на заваді —
Й вони в душі взаємно перекляті,
Й коли гримить світів лихий огром,
Найбільш пишу німим своїм пером?!